

Pepita Oropesa Morales

La humanitat d'en Joan Domènech

Em costa pensar amb en Joan sense emocionar-me. Tothom coneix la faceta pública d'en Joan, el seu gran llegat, indiscutible, però jo vull parlar d'en Joan amb una mirada més propera a la persona. Vaig tenir la sort de conèixer-lo. Des del primer moment vam connectar. Tots dos érem tímids. Ell, veient que jo tenia una gran afició a jugar a nines, em va fer un lilitet.

Vam ser veïns pràcticament tota la vida. Ell d'una manera o d'una altra ha estat present a la meua vida, tant en els bons moments, en què és fàcil acompanyar quan tot va bé, com en els moments difícils. En aquests moments sempre el vaig sentir a prop i em sento afortunada i agraïda d'haver tingut una persona com en Joan, amb la seva sensibilitat, que sempre trobava les paraules que tu necessitaves escoltar, fins i tot quan aquestes paraules eren difícils de pronunciar.

Tots sabeu els moments als que em refereixo, un moment dur per tota la meua família. Recordo perfectament aquell dia, quan la família Domènech ens va preparar el dinar. Per a nosaltres va ser important, ens vam sentir profundament agraïts i reconfortats. D'una altra manera, potser no hauríem dinat aquell dia, estàvem completament desbordats per les circumstàncies. Quan aquestes coses succeeixen, et plantejes dubtes existencials. No tothom pot mantenir una conversa d'aquestes característiques i en Joan amb el seu tarannà i la seva manera de fer discreta i sense gaires escarafalls, resultava idoni. Tenia les qualitats humanes i formació humanística.

Recordo les converses que vam tenir amb tendresa, en aquell moment eren un bàlsam per al meu esperit. Ara, quan les recordo, m'adono de la qualitat de la conversa en ella mateixa i d'alguna manera penso que si no hagués viscut el que vaig viure, mai hauria gaudit d'una conversa tan profunda.

Diguem que gràcies a en Joan va convertir una cosa terrible en alguna cosa bonica que dona esperança i t'ajuda a continuar.